

Două întâmplări binecuvântate din călătorie

Dragul și vechiul meu prieten, H., din Z., a intrat deja de câțiva ani în odihna veșnică, este acasă la Domnul său. Dar gândurile mele încă mai zăbovesc de multe ori la el și cu mulțumire față de Dumnezeu îmi amintesc de câte o discuție înviorătoare, pe care am putut s-o am cu el despre minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu. El era un om talentat și cunoscător al Scripturii, un învățător și păstor, căruia îi făcea bucurie să fie un ajutor pentru copiii lui Dumnezeu, prin instruire și îndemn prietenos, pe calea spre patria lor veșnică. Dar își punea și întreaga inimă pentru mulți, mulți oameni care mergeau în rătăcire, departe de Dumnezeu, și când găsea câte un suflet mâhnit și căutător, atunci pentru el era o mare bucurie să facă pentru sufletul acela „slujba lui Filip”.

Ce înseamnă această slujbă va fi limpede fără multă vorbă pentru majoritatea cititorilor acestor rânduri. Dar pentru că povestea acestei slujbe este atât de minunat de frumoasă, vreau să pun deoparte pentru o clipă întâmplarea din călătorie a vechiului meu prieten H., pe care vreau s-o povestesc, și să intercalez un cuvânt scurt despre povestea călătoriei lui Filip, care ne este descrisă așa de lămurit în Faptele apostolilor 8.26-39.

Filip, care în primele zile ale creștinismului a fost folosit de Dumnezeu pentru o lucrare de evanghelizare foarte binecuvântată, probabil că era un om simplu din fire, și anume, un om cu o mărturie bună, „plin de Duh Sfânt și de înțelepciune” (compară cu Faptele apostolilor 6.3), dar nu unul dintre aceia care juca un rol conducător, ci un bărbat potrivit pentru activitate de binefacere și desemnat de către apostoli, în legătură cu mulțimea credincioșilor, să vegheze ca la mesele zilnice comune să nu-i lipsească nimănui nimic. Deci, el era probabil un om fără educație teologică, dar, cum s-a dovedit curând, unul care avea o inimă plină de dragoste arzătoare pentru suflete și care dorea din inimă să fie pentru ele un îndrumător spre Isus. Astfel, acest evanghelist talentat a fost ales să vestească unui om de stat etiopian, unui ministru de finanțe al împărătesei etiopienilor, cel mai binecuvântat și mai binefăcător mesaj pe care-l poate auzi vreodată o ureche. Ceea ce onoarea și bogăția nu puteau să aducă inimii africanului străin, însetată după pacea cu Dumnezeu, ce nu putuse să găsească nici în păgânism, nici ca prozelit în iudaism, de aceasta avea să aibă parte prin mijlocirea evanghelistului nostru. Omul respectat se afla pe drumul de întoarcere din călătorie, de la Ierusalim spre patria îndepărtată. El îl căutase pe Dumnezeu în templul Său. Fără îndoială că avusese și discuții cu oameni care susțineau că erau experimentați în învățătura lui Dumnezeu. Dar cele găsite în Ierusalim nu-l făcuseră capabil să-și urmeze drumul cu pace și bucurie. El rămăsese un căutător. Dar de o comoară tot a avut parte în cetatea adevăratului Dumnezeu. Un document de cea mai mare valoare ajunsese în mâinile sale – profețiile lui Isaia, marele evanghelist al vechiului legământ. El ședea pe carul său, adâncit în citirea unui capitol impresionant al acestui document, descrierea suferințelor și a morții loțuitoare a Mielului lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru (Isaia 53). El citea despre Omul care era „disprețuit și părăsit” de oameni, un Om „al durerilor și obișnuit cu suferința”, citea despre El, care era „străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre” și peste care „DOMNUL a făcut să cadă nelegiuirea noastră a tuturor”. El citea despre mântuirea și despre pacea pe care le dorea așa de mult și toată inima sa bătea în întâmpinarea acestui Unul. Cine era acest Om și unde era de găsit? În Ierusalim, evident, nu se știuse nimic despre El. Oare nu era nimeni care să-i spună amănunte despre această Persoană tainică?

Pe când era preocupat cu întrebări de felul acesta și altele asemănătoare, un glas a răsunat la urechea sa: „Înțelege, în adevăr, ce citești?”

Cât de surprins trebuie să fi privit în jur! Tocmai asta-i mai lipsea! El vedea un om simplu, un pieton modest, mergând după carul său luxos. De unde venea omul acesta în pustia fără oameni? Cine îl făcuse să-i ghicească gândurile? Cine îi dăduse înțelepciune și curaj acestui om simplu din popor, să intre în vorbă neîntrebat cu un om ca el? Într-adevăr, acesta nu poate să fie un om obișnuit. Nu cumva Dumnezeu l-a condus?

El pune să fie oprit carul. Îl invită pe ciudatul străin să se așeze alături. El îi spune despre nevoia inimii sale și apoi ascultă liniștit ce are acela să-i spună. Și Filip începe să vorbească. El vorbește despre Isus, care, Dumnezeu din veșnicie, a luat înfățișare de om și ca Om S-a smerit până la moarte, și chiar până la moarte de cruce. El vorbește despre Isus, despre care Petru a spus unui alt suflet dintre păgâni, doritor de mântuire, sutașului roman, Corneliu, că „*toți profesii mărturisesc despre El că, prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor*” (Faptele apostolilor 10.43). El vorbește despre moartea jertfitoare și despre învierea biruitoare a adevăratului Miel al lui Dumnezeu, care a purtat vina noastră, care pentru noi a fost în judecata lui Dumnezeu și care prin ascultarea Sa până la moarte L-a satisfăcut și L-a glorificat complet pe Dumnezeu, încât Dumnezeu „L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice Nume” (Filipeni 2.8,9). Despre acest Nume, despre Numele Isus Hristos, a putut să audă omul din îndepărtata Etiopie, însetat de mântuire, că „*în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți*” (Faptele apostolilor 4.12).

Relatarea pe scurt din Faptele apostolilor nu ne împărtășește nimic despre cum a lucrat Duhul lui Dumnezeu în inima famenului. Dar puținul pe care îl auzim îi face de rușine pe mulți creștini nehotărâți, slabi, din vremea noastră. Este, nici mai mult, nici mai puțin, că marele om coboară din carul său în fața însoțitorilor săi, cu siguranță mulți, și prin aceea că se lasă botezat de Filip, declară în prezența tuturor că Isus Hristos a devenit Mântuitorul său, că el se consideră mort și înviat împreună cu El și că este hotărât să treacă de tot de partea Sa pentru restul vieții sale. Într-adevăr, despre acest om se poate spune că la el „*cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi*”. După ce a primit în inima sa Cuvântul auzit și prin credință în lucrarea de răscumpărare a lui Hristos a primit o „*conștiință bună*” și iertarea păcatelor sale, a pornit cu hotărâre pe calea îngustă, calea vieții. El a întors cu hotărâre spatele celor rămase în urmă și s-a declarat deschis pentru Hristos. Aici nu există nici o șovăire, nici o întrebare. „*El mergea pe drumul său, bucurându-se.*” El L-a găsit pe Isus. Isus l-a luat în stăpânire și acest fapt îl umple cu o asemenea fericire, încât, cum pare, dispariția subită a lui Filip, pe care l-a răpit Duhul Domnului, nu l-a mai atins deloc.

Atât de emoționantă și de o importanță așa de mare, ca cele descrise mai sus, nu este întâmplarea din călătorie a vechiului meu prieten H., pe care vreau s-o povestesc acum. Dar și ea mărturisește frumos despre dragostea cercetătoare a lui Dumnezeu, Căruia Îi este cunoscut necazul oricărui suflet mâhnit. Așa că ea poate să găsească un loc aici, în legătură cu povestea famenului.

Într-o zi, taica H. era așteptat într-un anumit loc, unde seara trebuia să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu într-o adunare. El trebuia să parcurgă un drum destul de lung cu trenul.

În plus, era o zi de vară de-a dreptul caldă. După ce s-a ocupat o vreme, într-un compartiment, cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu și cu scrieri bune, a obosit și a adormit adânc. După o vreme a tresărit din somn. Trenul tocmai oprea. Credea că a auzit limpede numele localității unde călătorea. Și și-a luat repede geanta de călătorie și a sărit din tren, fără să se mai uite în jur. Acesta a pornit imediat mai departe; și ce descoperire a trebuit să facă vechiul meu prieten, spre spaima sa nu tocmai mică. Și-a dat seama că se înșelase și coborâse prea devreme. Aceasta era,

Într-adevăr, o surpriză neplăcută. A trebuit să se dojenească bine din cauza neatenției sale, dar aceasta nu ducea la oprirea trenului.

Deoarece cu trenul următor tot nu mai putea să ajungă la timp la adunare, taica H. a hotărât, după o scurtă chibzuință, să facă pe jos restul călătoriei sale. Ce-i drept, drumul era încă lung, dar spera că va reuși totuși.

Să tot fi mers o jumătate de oră bună pe drumul aproape pustiu de oameni, când a ajuns din urmă o măicuță bătrână, care purta un coș greu pe braț. Taica H. s-a bucurat să găsească, în sfârșit, puțină companie. A salutat-o prietenos pe obosita purtătoare de povară, care, cum și-a dat imediat seama, arăta foarte mâhnită. Salutul cu care ea a răspuns la salutul său era însoțit de un suspin adânc.

„Coșul este prea greu pentru dumneavoastră, măicuță”, a spus el prietenos, în timp ce întindea mâna ca s-o ajute la cărat. Bătrâna a primit recunoscătoare ajutorul, dar chiar și când taica H. a început o discuție încurajatoare, tot mereu îi ieșeau suspine adânci de pe buze.

„Se pare că aveți griji”, s-a informat H. în cele din urmă. „Poate că unul dintre ai dumneavoastră este bolnav?”

„Nu, aceasta, nu”, a răspuns bătrâna; dar imediat i-au curs lacrimile pe obraji, apoi a spus încet și întrerupt:

„Ah, cât de bucuroasă aș fi, numai de-ar vrea cineva să-mi spună cum pot să fiu mântuită!” „Cum puteți să fiți mântuită?”, a repetat taica H. și ca un fulger l-a străbătut gândul: De aceea te-a lăsat Dumnezeu să cobori în locul greșit și te-a trimis pe drumul acesta pustiu, ca să ajuți un suflet îngrijorat pentru veșnica sa mântuire să iasă din încurcătură.

Lângă drum zăcea un trunchi de copac. La propunerea prietenului meu s-au așezat amândoi aici și apoi, taica H. a scos din buzunar Cartea cărților și exact cum Filip odinioară i-a istorisit omului de stat etiopian, care mergea pe drumul pustiu, așa i-a povestit și i-a explicat acum acestui suflet umilit, trudit și împovărat, istoria despre Mielul lui Dumnezeu, care fusese jertfit și din pricina ei. Cu mare bucurie i-a mărturisit el bătrânei, în care era de observat deja limpede o lucrare a Duhului lui Dumnezeu, că Mântuitorul păcătoșilor a mers la moarte și pentru ea și că a purtat și păcatele ei în trupul Său pe lemn.

Bătrâna femeie asculta cu atenție încordată vestea minunată. Suspinele ei au amuțit datorită veștii despre dragostea lui Dumnezeu, care L-a judecat pe propriul Fiul în locul păcătosului vrednic de osândă, ca acesta să primească mântuire și viață veșnică în loc de judecata meritată. Ochii ei obosiți și plânși au început să strălucească. Că ea era o mare păcătoasă, aceasta o știa de mult. Dar că Isus este un Mântuitor așa de mare, aceasta n-o știuse până acum. Dar ea a primit aceasta prin credință. Ea a înțeles, crezând: El, Isus, Fiul lui Dumnezeu și Mielul lui Dumnezeu, a purtat și pedeapsa mea, a ispășit și vina mea și de aceea, pentru mine nu există nici judecată, nici osândă (Ioan 5.24; Romani 8.1).

Era minunat de văzut cum Dumnezeu a deschis inima până acum așa de nefericită a bătrânei fiindte omenești, astfel încât a primit cu adâncă bucurie ce i se spunea. Toată teama, orice îndoială a inimii ei au dispărut ca ceața în fața soarelui și o fericire covârșitoare a pășit în locul lor.

Ca puternicul de odinioară din împărăția lui Candace, așa și-a urmat și măicuța noastră acum drumul cu bucurie. Cei doi fericiți au mers împreună încă o distanță scurtă, până în localitatea următoare. Apoi, taica H. a trebuit să-și ia rămas-bun. Și el a mers pe drumul său cu inima plină de recunoștință. Firește că pentru adunarea din seara aceea a ajuns prea târziu. Un altul a trebuit

să facă serviciul. Absența sa iscuse la cei adunați o dezamăgire nu tocmai mică. Dar după aceea, când s-a aflat motivul întârzierii, toate inimile au fost profund mișcate pentru amabilitatea lui Dumnezeu și grija Sa plină de îndurare pentru o biată femeie bătrână, îngrijorată pentru mântuirea sufletului ei, care se interesa de El.

Cititorule, dacă și tu întrebi îngrijorat cum „poți să fii mântuit”, atunci lasă să ți se spună că Domnul Isus este pregătit să-ți ia și ție grija și să-ți dăruiască siguranța primirii tale veșnice la Dumnezeu. Încă astăzi poți să găsești odihna pentru sufletul tău. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați”, mai invită prietenos și astăzi Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, Cel înălțat la dreapta lui Dumnezeu. „Eu vă voi da odihnă.” Câte unul ar aduce cu plăcere o jertfă mare ca să găsească odihnă pentru inimă și conștiință. Dar ceea ce nu poate fi cumpărat cu nimic în lume, aceasta El o dă gratis. Aceasta a aflat-o acum aproape două mii de ani călătorul distins din Etiopia, aceasta a aflat-o sărmana noastră măicuță bătrână, aceasta au aflat-o nenumărați alții și aceeași experiență poți s-o faci și tu. Crede în Mielul lui Dumnezeu! În credința în El se bucură cel răscumpărat:

Al meu cuget are-odihnă,
Căci al Său sfânt sânge scump
De a mele mii păcate
M-a spălat și sunt curat.

Și în inimă cu-odihnită
Merg aici prin lupta grea;
Eu găsesc eternă-odihnă,
Sus, în slava Mielului.

Titlul original: „Zwei gesegnete Reiseerlebnisse”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*